

[Holger Eriksen.]

40 pct. af egenkapitalen, man har som tilvækst årlig. Hvis man lægger det til den forrentningsprocent, som landbruget har kunnet henvise til, plus den løn, som landbrugeren får for det arbejde, han selv gør, så tror jeg ikke, at han kommer til at ligge lavere end i hvert fald arbejdere og funktionærer, som ikke har de samme værdistigningsmuligheder. Det var den ene bemærkning, jeg ville gøre.

Den anden er den, at landbrugets indtægter naturligvis er afhængige af forskellige faktorer, men en af de væsentligste er ganske afgjort forrentningsbyrden, og hvis man nu går den vej at tage skatterne væk fra landbruget, er det klart, at ved det første ejerskifte derefter, får ejeren en tilsvarende prioritetsbyrde. Altså, man lader rentebyrden vokse i samme grad, som man reducerer beskatningsbyrden, og det medfører altså, at den nye landmand, den unge landmand, bliver dårligere stillet, end han ellers ville være. Det er resultatet af den politik, som man fører fra oppositionens side.

Derefter kommer jeg til det med bondegårdsparagraffens ophævelse for visse landbrugsejendomme, og dér vil jeg gerne takke det ærede medlem hr. Thisted Knudsen for den klarhed, hvormed han udtrykte, at man overhovedet ikke ville være med til at undrage nogle af disse landejendomme skattelettelsen. Jeg kunne forstå, hvis det ærede medlem ville have argumenteret for, at de 75 pct. skulle have været 80 pct. eller 100 pct. eller noget lignende, men det ærede medlem sagde klart: vi vil ikke være med til noget som helst. Nu kender vi alle sammen masser af eksempler på, at spekulanter har opkøbt netop den slags landbrugsejendomme og betalt dem med det tidobbelte af værdien. Det er klart, at det ikke er landbrugsejendomme mere. Men hvis ejeren er fri for at betale grundskyld, grundstigningsskyld o. s. v., har han råd til at ligge med en sådan ejendom og vente på, at den skal komme op i langt højere pris, og derved tage fortjenesten hjem. Det ærede medlem siger, at det skal han have mulighed for; han skal have tilskud fra staten til den spekulation, han har indladt sig på. Jeg kan ikke forstå, at det kan være rimeligt. Vi fik ganske vist også en forklaring på det

fra det ærede medlem hr. H. C. Toft, nemlig at man under ingen omstændigheder måtte lægge hindringer i vejen for spekulanterne; man skulle tillade dem at få så meget som muligt i fortjeneste — for hvis man ikke gjorde det, ville det komme til at gå ud over dem, der senere skulle bruge jorden, når den skulle udnyttes til byggegrunde.

Det ærede medlem forudsatte, at spekulanten naturligvis skulle have dækning for alle de udgifter, han havde haft til skatter o. s. v., men det står aldeles ingen steder skrevet. Hvis den mand, der betaler en landejendom med op mod det tidobbelte af værdien, ligger med den og skal betale alle de udgifter, der følger med, så kan han let risikere at komme i den situation, at han får underskud på spekuleringen, at han må sælge til en lavere pris, end han har givet, hvad han i høj grad også har fortjent at blive tvunget til. Derfor er påstanden om, at det er de stakkels lejere, der kommer til at betale, fuldstændig umulig.

For øvrigt er der det morsomme ved det, at i almindelighed gør man fra den side gældende, at grundværdistigningsafgiften altid bliver betalt af køberen. Den højtærede finansminister var inde på denne påstand, som ikke er rigtig. Men nu kommer det. I Finanstidendes forrige nummer var der en artikel, der sagde, at således som grundstigningsskylden virker i øjeblikket, ville det medføre, at hvis samtlige parcelhuse i Københavns omegn blev solgt til den værdi, de har i dag, måtte de udrede 4 milliarder kr. til det offentlige. Det er en formuekonfiskation, der batter noget, sluttede artiklen. Og det er jo ikke Finanstidendes opfattelse alene. Denne artikel er gået rundt i hele den borgerlige presse, man har slået den stort op, og hvad anerkender man dér? Simpelt hen, at det er sælgeren, der kommer til at betale.

Jeg tror ikke, man i længden kan blive ved med at argumentere på denne måde. På den ene side siger man, at det er køberen, der kommer til at betale det hele, og på den anden side går man ud og siger til ejerne: det er jer, der skal betale, og der er tale om en formuekonfiskation. Jeg tror, det ville være hensigtsmæssigt, om de herrer kunne finde frem til et standpunkt, som i hvert fald var nogenlunde klart, således at man ikke sagde det ene den ene dag og det